

Ambitie

Als vakblad Dak&Gevel Groen mogen wij terugkijken op een meer dan geslaagd evenement op 13 september in Cuijk. Ongeveer 12.000 mensen hebben getwitterd, gestemd en gemaild om de winnaars van de Green Building Award 2012 mee te bepalen. Het vakblad en het event hebben daarmee een behoorlijke duit in het zakje gedaan als het gaat om het op de kaart zetten van de integratie van groen en grijs. De vraag is natuurlijk nu: hoe verder?

Dus niet over een of twee weggooiconiferen in een bloempot bij de ingang.

Wij hebben daar inmiddels al een antwoord op gegeven. Wij vonden het een eer om dit jaar 'Help! Ik wil een groen gebouw' te mogen organiseren en zullen daar zeker in 2013 een vervolg aan geven. Maar natuurlijk hebben we ook dingen geleerd. Zo'n evenement, maar dat geldt ook voor ons vakblad, kan alleen maar succesvol zijn als we op een aantrekkelijke manier de vier pijlers onder dit initiatief met elkaar kunnen verbinden. Die pijlers zijn natuurlijk de ambitie van de opdrachtgever om duurzaamheid, natuur en maatschappelijke verantwoording in een bouwwerk terug te laten komen. Vervolgens komt de verbeeldingskracht van de architect om de hoek kijken om die ambitie handen en voeten te geven. De laatste twee pijlers zijn dan nog realisatie en techniek. Die achtereenvolgens in de handen komen te liggen van de (groene) aannemers en de ontwikkelaars en fabrikanten. Als vakblad hebben wij ons altijd teveel gelegen laten liggen aan realisatie en techniek.

Dat betekent dat we met name meer aandacht willen geven aan architectuur, maar ook aan de verhalen van opdrachtgevers.

Langs de bovenstaande meetlat willen wij ons in de komende periode veel nadrukkelijker opmeten. Dat betekent dat we met name meer aandacht willen geven aan architectuur, maar ook aan de verhalen van opdrachtgevers. Wat willen zij en waarom vinden zij het een goed idee om natuur in, op en tegen hun gebouwen aan te 'plakken'. Overigens zijn wij als vakblad niet de enige die op dit gebied lijdt aan bedrijfsblindheid en verkokering. Ik sprak recent een architect, die eigenlijk niet wist hoe en door wie het groen in zijn gebouwen was gerealiseerd. Voor de goede orde; ik praat hier niet over een architectje, maar een gerenommeerde naam en het ging ook over een grootschalige toepassing van groen. Dus niet over een of twee weggooiconiferen in een bloempot bij de ingang. Het moet ons allemaal pijn doen dat die architect dat niet weet. Dat zijn allemaal gemiste kansen, om het moois dat deze sector voortbrengt toe te kunnen passen.

En sorry, bij de bovenstaande opstelling hoort ook een kritische opstelling richting onze nog prille sector. Steek een veer in de reet van een succesvol project, maar durf als vakblad ook kritisch te zijn als dingen niet goed gaan. Dat is niet leuk en kritiek doet pijn. Maar in the *long run* worden we daar

allemaal beter van en zijn we als sector in staat om én beunhazen buiten de deur te houden én de ambitie en verbeelding van opdrachtgevers in te vullen.

Steek een veer in de reet van een succesvol project, maar durf als vakblad ook kritisch te zijn als dingen niet goed gaan. Dat is niet leuk en kritiek doet pijn.

De groeikansen van deze sector kunnen alleen op die manier op peil blijven. In een Duits vakblad las ik dat extensief en intensief dakgroen in vierkante meters in de periode 2008 tot 2011 met 19 procent is gegroeid. Uit de cijfers is verder op te maken dat een groot deel van die groei is te herleiden op een sterke groei van de extensieve daken. Hoewel ook de oppervlakte daktuinen een absolute groei kende. In Duitsland zou het gaan om ongeveer 10 miljoen vierkante meter dak die per jaar wordt vergroend.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel hein@nwst.nl
Hoofdredacteur